

[Aksel Larsen.]

mål, om den tilsigtede styrkelse af finanserne delvis kunne opnås ved besparelser på statsbudgettet, altså i praksis ved en nedskæring af investeringsprogrammet. Jeg tror ikke, at dette i større omfang kan siges at være tilfældet, bl. a. fordi besparelser af denne art ofte blot betyder, at udgifterne flyttes over på andre, således at der ikke opnås reelle besparelser.“

Dette er jeg ikke enig med finansministeren i. Naturligvis kan man spare på statsbudgettet og også på anlægsbudgettet og således, at det ikke medfører udgifter andre steder. Det er ikke så forfærdelig længe siden, at en anden minister gik til finansudvalget og med alle stemmer mod vor repræsentants sikre de sig tilslutning til en bevilling på ekstra 75 mill. kr. til materielanskaffelser til militæret. Hvad om man trak den bevilling tilbage og lod være med at give de 75 mill. kr. ud? Det er mere end halvdelen af, hvad den højtærede finansminister kan regne med at få ind i dette finansår, hvis man får gennemført de skatte-, afgifts- og takstlovsforslag, folketinget behandler i dag. Der er sparemuligheder nok, og militæret er for mig den mest nærliggende sparemulighed, og jeg synes ikke, den højtærede finansminister skal opgive ævred og sige, at det er fuldkommen håbløst at tænke på at spare, for hvis viljen til det er der, finder man også, hvor det kan gøres.

Jeg synes, at man skulle overveje alt dette, men jeg synes ikke, man skulle overveje den tanke, der er fremkommet fra konservativ side om, at disse skatter ikke må påvirke pristallet. Nu har jeg forstået, at regeringen regner med, at øl- og benzinskatten ikke vil påvirke pristallet i synderlig grad, og derfor er der ingen grund til at spekulere på pristallet i denne forbindelse. Men jeg må nu altså sige, at når man har en pristalsordning, og når man har overenskomster, lønftaler og også tjenestemandslønninger, der er fastsat med henblik på en ganske bestemt pristalsberegning, har folketinget ikke lov til, efter at sådanne lønftaler er indgået, at give sig til at ændre på pristalsberegningen og forfuske den, derved at folketinget siger: nu forhøjer vi prisen på de og de varer ved at lægge nye indirekte skatter på dem, men den forhøjelse må ikke

indgå i pristallet. Jeg synes ikke, at regeringen skal lade sig forlede til noget sådant.

Jeg synes derimod, at regeringen skal overveje de tanker, jeg her har fremsat på mit partis vegne, og det skal den i alt fald gøre, hvis den vil regne med nogen velvilje fra vor side. Og så synes jeg også, at regeringen skal overveje at give et tydeligt svar enten nu eller senere på, om disse skatteforhøjelser skal være permanente, eller om de kun skal hjælpe statskassen i en øjeblikkelig nødtilstand og derfor kan gøres tidsbegrænsede og højst skal være gældende i ét år.

Iver Poulsen: Med de fremsatte lovforslag præsenteres nu regningen for forårets lønstigninger. Det, vi oplever i dag, er en helt naturlig følge af forårets begivenheder, da langt den største del af den danske befolkning tildelte hinanden en større pengeindtægt, end produktionsstigningen kunne dække. En diskontoforhøjelse måtte blive og blev den første og for erhvervslivet generende reaktion, som den ansvarlige ledelse af vort pengevæsen, nationalbanken, måtte foretage, og det næste måtte blive dette regeringsforsøg på gennem øgede forbrugsafgifter at fratage befolkningen 300 mill. kr. af forårets lønstigninger eller måske rettere at hjembringe til statskassen 300 af de millioner, som regeringen pumpede ud i foråret. For det er ikke blot lykkedes regeringen at få det ved finansårets begyndelse beregnede kasseoverskud på 400 mill. kr. forbrugt, men den har tillige oparbejdet et underskud på 300 mill. kr., og som begrundelse for de foreslåede omsætningsafgifter anfører den højtærede finansminister regeringens ønske om nu at få dækket dette underskud.

Det er forståeligt, at underskuddet ønskes dækket, men det forekommer mig, at regeringen med de foreliggende lovforslag følger spot til den skade, som forårets mangel på regering tilføjede landets erhvervsliv, derved at regeringen ikke af yderste evne forsøgte at hindre den løn- og omkostningsstigning, som alle kunne se at der ikke var dækning for i vor produktionsstigning. Herved forringedes erhvervslivets konkurrenceevne — og det netop i en tid, hvor alle, i hvert fald i tale, giver udtryk for, at ingen anstrengelse bør